

strækning, og optagelse af fingeraftryk bør følge reglerne i retsplejeloven.

Med hensyn til lovforslagets nr. 10 skal mindretallet pege på, at den store stigning i ambassadeansøgninger om asyl har sammenhæng med den adgang, der i 1986 blev givet til at afvise asylansøgninger ved grænsen, § 48 stk. 2. Den foreslåede ændring skaber imidlertid meget stor retsikkerhed og bør ikke gennemføres, medmindre der knyttes personer med særlig indsigt i flygtningespørgsmål til de ambassader, hvortil der i perioder indgives mange ansøgninger.

I øvrigt foreslår mindretallet § 48, stk. 2, ophævet. Efter indgåelse af Den Europæiske Asylkonvention er der jo fastsat regler for, hvordan asylansøgninger skal behandles inden for EF-området. Det betyder, at afvisningsbestemmelsen i § 48, stk. 2, kun skal træde i anvendelse over for personer uden for EF-området. Det er jo netop her personer med egentlig asylbehov befinder sig, hvorfor en sådan bestemmelse ikke bør findes i en dansk udlændingelov, så meget mere som en lignende bestemmelse ikke findes i andre EF-lande og der i øjeblikket foregår bestræbelser på at tilnærme asylreglerne til hinanden i de forskellige EF-lande. I denne situation bør Danmark ikke foregå de andre lande med dårlige eksempler. Skulle der ikke kunne skabes flertal for en ophævelse af § 48, stk. 2, bør der alternativt indføres en regel om, at personer, der ankommer til den danske grænse for at bede om asyl, under alle omstændigheder får ret til at rådføre sig med en repræsentant for UNHCR/Dansk Flygtningehjælp. Det er et krav, der har været fremført af alle menneskerettighedsorganisationer siden 1986, og som er det mindste, der kunne gøres for at afbøde de negative virkninger af afvisningsreglen.

Derudover foreslår mindretallet § 59 a ophævet. Den stammer ligeledes fra lovændringen i 1986 og har været skarpt kritiseret af menneskerettighedsorganisationer og flygtningeorganisationer, fordi den overlader den meget vanskelige bedømmelse af en rejsendes papirers gyldighed til et transportselskab. Det må være en statsopgave at vurdere en persons adgang til et land, en vurdering med så store menneskelige konsekvenser, at det er umenneskeligt at overlade det til et selskab, der har en helt anden funktion. Netop denne regel er én,

der har haft negativ afsmitning på andre EF-lande. Efter at Danmark indførte den, er den blevet indført i flere andre lande i Europa.

I bemærkningerne til lovforslaget beskæftiger justitsministeren sig med, hvorledes den ofte meget lange sagsbehandlingstid for asylansøgere kan nedbringes. Mindretallet hilser sådanne overvejelser velkommen. Det er for de fleste asylansøgere invaliderende at vente på en afgørelse af en asylansøgning i flere år, og enhver, der har beskæftiget sig med flygtninge, kan bekræfte, at integrationsarbejde er væsentlig mere vanskeligt med flygtninge, der har ventet op til to år på at få asyl, end med flygtninge, der har fået deres asylgodkendelse i løbet af et par måneder. Mindretallet støtter derfor helhjertet, at der tilføres Direktoratet for Udlændinge flere ressourcer, så det aldrig bliver af ressourcemangel, at en sag ikke færdigbehandles inden for en rimelig tid. Måske ville det styrke behandlingen af en asylansøgning i første instans, hvis direktoratets egne ansatte foretog de nødvendige afhøringer af asylansøgere, således at politiets rolle alene blev at indsamle de informationer, som de har flere erfaringer med at indsamle. Mange asylansøgere har fra deres hjemland meget dårlige erfaringer med politiet og er tilbøjelige til at overføre disse erfaringer, når de sidder i en afhøringsituation hos dansk politi. En tilførsel af tilstrækkelige ressourcer til direktoratet ville tilsvarende spare ressourcer, der i dag bruges til drift af asylcentre.

Mindretallet kan støtte justitsministerens forslag om, at det er den myndighed, der træffer afgørelse i asylsagen, der træffer afgørelse om udvisningen og udrejsefrist, for så vidt sagen ikke ankes. Mindretallet har ofte undret sig over, hvorfor der åbenbart går så lang tid fra en endelig afgørelse er truffet, til en faktisk udvisning finder sted. Mindretallet vender sig derimod skarpt mod ministerens forslag om, at genoptagelse af en sag i Flygtningenævnet, ansøgning om humanitær opholdstilladelse eller klage til Ombudsmanden ikke skulle have opsættende virkning. Så længe en sag ikke er endelig afgjort, må asylansøgeren ikke udvises, da udvisning kan få de mest alvorlige konsekvenser, især hvis vedkommende udvises til det land, han/hun er flygtet fra. Efter de foreliggende oplysninger genoptager Flygtningenævnet kun sager, hvis der er dukket nye mo-